

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo **34**, vydáno pro vnitřní potřebu - 4.dubna, nákladem 50 výtisků

ODDÍLOVÁ RADA

Ve SKAUT-JUNÁK č.7/2003 je o našem oddíle zmínka na stranách 7 (Žížalky a Žaby - 1. a 2. místo v Modré flotile - mezidružinové lize) a stranách 32 a 33 (rubrika „z kronik“ - z dvoudenní výpravy Žab na Kusalíno a výpravy Šneků na Troják). Doplněno to je 2 Dazulovými ilustračními fotkami. No a na straně 42 máme otištěno zvadlo na podzimní HELP 2003. Obsáhlejší zvadlo bylo otištěno v Junáku hlásí (vkládaná příloha časopisu SKAUTING) na straně 8.

LÍLIOVÝ KŘÍŽ. Né každý asi ví, co to Líliový kříž vlastně je. Tak, jak si třeba někdo, kdo holduje plavání, nebo chovu domácí hydiny udělá odborku k tomu určenou, tak pro toho, kdo je věřící a má blízko k Bohu je právě určena tato odborka. Je to zcela dobrovolné a určitě nikdo nikoho do ničeho nebude nutit. Myslím si, že ten kdo do toho půjde, by tuto odborku měl brát naprosto vážně a neměl by si ji splnit jenom proto, aby měl další zářez na pažbě.

Samotné složení LÍLIOVÉHO KŘÍŽE, bude probíhat formou povídání o Bohu, víře a celkově o způsobu našeho života buď v kostele, nebo u nás v klubovně. No a na závěr dotýčný odpoví na různé otázky podle věku a stupně obtížnosti. U tohoto povídání a případné zkoušky, bude přítomen náš duchovní rádce bratr farář Šebesta, kterého asi všichni už znáte a já. Ten, kdo by tuto odborku chtěl získat,

tak ať bez bázně a hany za mnou přijďte a další kroky budeme řešit společně. Jenom pro vaši informovanost se již našlo několik odvážlivců, což mi udělalo velkou radost. Tak tedy směle do toho. Radek.

První zájemci o HELP 2003 se už ozvali. Uvidíme zda se podaří dát dohromady 400 hráčů. Zvadlo na tuto akci visí i na našich oddílových WWW stránkách <http://sestka.skauti.cz>

Při oslavě 6.výročí oddílu se vyznamenala Káča, která měla na starosti zajištění přípravy a výroby cca 100 chlebíčků + ostatního občerstvení. Obstála na výbornou a zařadila se tím do týmu schopných oddílových organizátorů.

Při akci LANOVÉ CENTRUM jsme přešvihli rozpočet akce (jenom vstupné stálo nakonec 160,-Kč na osobu) - deficit akce byl za všechny (i neregistrované!!!!) účastníky uhrazen z oddílové pokladny.

Na vydání ŠESTÁKU č.34 se podíleli:

Dazul, Radek, Lenka
Schropferová, Kecka, Judy,
Piškot, Lanové centrum
PROUD, Z.Burian, internet,
LACHIM spol.s r.o.

Celoroční oddílová hra

LISTINA MIMOŘÁDNÝCH VÝDĚLEČNÝCH PŘÍLEŽITOSTÍ NA DUBEN 2003

Zvláštní závody, hry, soutěžení pokračují. I výdělkové možnosti zůstávají. Celoroční hra se však rozbíhá do šířky - začíná samotná cesta na sever. Velké putování se symbolicky bude odehrávat na několika herních deskách a bude připomínat pravidly novou, zajímavou strategickou hru. Těšte se na konec dubna - dvoudenní výpravu na Ivančenu!

1. Účast na střediskovém kole SZ ... 5 dolarů
2. První nebo druhé místo na střediskovém kole SZ ... 10 dolarů
3. Pořízení „osobní lékárničky“ - posuzuje se na oddílové akci ... 5 dolarů

Cesta na sever. Celá trasa je znázorněna několika herními plány, které budou viset na stěně klubovny po celou dobu hry. Každý plán je rozdělen na čtvercová pole, po kterých putují značky, symbolizující jednotlivé družiny. Pohyb je řízen těmito pravidly:

1. Během jednoho „hracího dne“ se může značky družiny posunout o jeden dílek na každém plánu blíž cíli cesty.
2. Za hrací den považujeme v této 2.části hry každou družinovou nebo oddílovou schůzku, družinovou nebo oddílovou výpravu.
3. Některé oddílové podniky mohou být ředitelem hry podle potřeby prohlášeny za dva nebo více hracích dní a družiny mohou postoupit na herních plánech o dvě i více polí

Skautský zákon a ty

6. SKAUT JE OCHRÁNCE PŘÍRODY A CENNÝCH VÝTVORŮ LIDSKÝCH

LIŠČÍ TLAPKY

1. Jak často jsi byl(a) minulý měsíc v přírodě?
2. Zkoušel(a) jsi pěstovat nějakou rostlinu či chovat nějaké zvíře?
3. Jaký máš poměr k neživé přírodě - vodě, skalám, ...?
4. Uvědomuješ si, že je dobré o přírodě hodně vědět, abys jsi si dokázal(a) vytvořit názor za kterým si budeš stát a dokážeš jej obhájit před ostatními?
5. Jednáš při pobytu v přírodě podle hesla: „zanechej tu zde svůj dík a ne stopu“?
6. Líbí se ti nějaké umělecké výtvary - sochy, obrazy, plastiky,...? Dokážeš říct proč?
7. Pokoušíš se sám(a) i mimo školní vyučování o nějaké výtvarné či literární práce?
8. Nechávejí tě lhostejnými poničené památky - sochy, stavby, ...?
9. Jak se díváš na novou stavbu - zeď vyzdobenou uměleckým dílem sprejerů?
10. Ryješ do zdi zřícenin svůj monogram či jinou stopu toho, že jsi tady byl(a)?

Jsou dvě, ale nerozlučně spojeny. Tak jako příroda a výtvary lidské. Jsou spojeny čím dál těsněji. Hrozivě těsně.

Pěkně zformuloval Svojsík tento bod zákona. Ne všichni skauti na světě mají takhle pohromadě přírodu a to, co vytváří člověk.

Těžko se dá několika větami říct, jak důležitý je tento bod zákona. Liščí tlapky, kterými se naše civilizace přidržuje háku své existence jsou napnuty k prasknutí. My, skauti potřebujeme přírodu ke své existenci ještě o něco více než ostatní. Myslím si, že bez ní vlastně ani nemůžeme být. Budme vděční za to, že nám ještě tolik krásné a málo porušené přírody zbývá. A vyrazme na stezky zvěď, kteří budou pátrat po tom, jak toto bohatství chránit. Budou hledat úplně obyčejné věci, kterými se dá přírodě pomoci. Třeba ušetřit trochu vody, použít méně pracího prášku, zubní pasty jen přes půl kartáčku, zhasnout žárovku, šetřit jídlem,... A jednou později budou mít možná ve svých rukou větší pravomoci jako poslanci, pracovníci ochrany přírody, učitelé a mnoho dalších profesí. Jedno je ale jisté. Tato záchrana přírody nás něco bude stát. Nestačí provolávat hesla proti jaderným elektrárnám, obléhat různá staveníště, zablokovat příjezdové komunikace na staveníště. Je třeba navrhnout, v čem se omezíme, uskromníme. Pro skauty by to neměl být zase takový problém, protože se hlásí k prostému a tvrdému životu. Tam se lidstvo potřebuje dostat. Potřebuje ukázat, že se dá žít jinak, že se bez různých vymožeností můžeme obejít.

Zastavme se ještě u těch lidských výtvarů. Ať jsou cenné, ať stojí za to je ve smyslu tohoto bodu zákona chránit. Příroda je krásná. Vezměme si příklad. Třeba u nás na vesnici. Ať to, co vyrábíme je také pěkné. Obklopujme se hezkými věcmi a neberme si příklad z těch, které byly vyrobeny bez touhy, aby byly pěkné.

Zpíváme

Vojta Kidák Tomáško je další z mých oblíbenců. Je trochu ve stínu svých slavnějších kolegů jako jsou Žalman, Daněk, Ryvola,...

Ti kdo četli knížku Zděňka Šmída Miss Porta (mimo jiné napsal i legendárního Průvodce pro Ofélii a neb Proč bychom se netopili), mohou se právem domnívat, že knížka je dost o Kidákovi. Vojta Kidák Tomáško byl významným protagonistou skupiny Roháči (nyní se dal na sólovou dráhu) a je autorem mnoha trampských hitů jako Toulavej, Dobrá zpráva,... Dnešní písnička zazářila zhruba před 20 lety na Portě a že furt žije dosvědčuje i fakt, že ji má ve svém oblíbeném repertoáru i 1.dívčí oddíl Ještěrky.

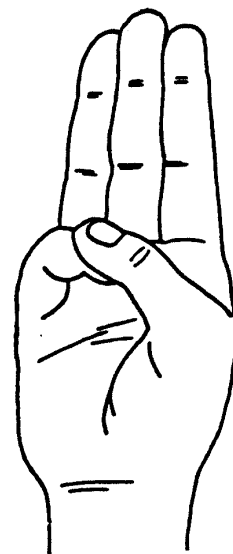
Své Rocky Mountains

A
1. Je srpnový pátek a na horách sněží,
D
někdo jde vzhůru a někdo si věří,
A D A
krosna na zádech tíží jak žulový blok,
zatímco dole je léto a stromy
D
a silácký řeči těch, co se bojí
A D A
do bílé pláně udělat první krok.

D G
R: Ale vždycky se najdou a znovu to zkouší,
D A
slunce jak plamen bodá je v očích,
E D A
rvou se jak koně, jen aby našli své "já".

2. Sklonil jsem hlavu a ptal se sám sebe,
jestli jak oni mám to svoje nebe
tak blízko na dosah a nejsem na kolenou,
bez velkých řečí a ohraných frází
vstával jsem do tmy a nejmiň mi schází
publikum, co chce mít za každou cenu své show.

R: 3. Možná mám poslední, poslední šanci
vzít svoji víru a v ledovém tanci
na vrchol vynést svou vlajku a vidět ji vlát,
má každý před sebou své Rocky Mountains,
svůj kopec z dětství, co zdál se být zlatý,
kolik jich ztratilo cepín a muselo vzdát?

JAK SE PLNÍ SNY

V několika dalších ŠESTÁČKÁCH se budeme setkávat s dopisy, které píše přerovská skautská Lenka ze svého pobytu v USA domů rodičům - prostřednictvím Scampa jsme získali svolení k přetištění. Třeba se s Lenkou setkáme na našem letním táboře.

Od malicka jsem byla hrozný snilek. Me sny se menily primerene memu věku. Některé byly realne, vetsina ne. Spis jsem si je nechavala pro sebe, s temi nejdulezitejsimi jsem se vetsinou nekomu sverila. Vetsina se splnila, nektere jeste ne. A o nekterych jsem si jeste nedavna myslela ze jsou naprosto nerealne. Ovsem po tom, co se l nektere z techto splnily mi pripada, ze nerealne neni naprosto nic.

Tak nejdriv neco o tech detskych. V sestí letech jsem se naucila cist a jedna z prvni knizek ktere jsem precetla byla Hosi od Bobri Reky, nasledovala knizka Pod junackou vlajkou a po ni dalsi Foglarovky. A s nimi rozhodnuti ze jednou budu skautka. A tohle prani se mi splnilo az o deset let pozdeji, kdyz jsem se temer v sestnacti letech stala clenkou Divci Sestky. A jsem moc rada, ze se splnilo.

Dalsi sen, tentokrat velmi nerealny, prisel spolu s filmem Poklad na Stribnem jezere. A nezaujal me ani tak Vinnetou, jako Old Shatterhand. Kdyby se vam dostala dorukou moje slohovka nekdy ze ctvrte ci pate tridy prave na tema "Muj sen", tak byste se pravdepodobne docetli ze: "Kdybych mohla delat cokoliv na svete, sbalila bych sve dve kamaradky Janu a Ivu a jely bysme do St.Louis. Koupily bysme si kone a pusky a pomahali bysme Old Shatterhandovi bojovat proti belochum a zlym indianum..." Kdyz jsem pred pul rokem te lve ukazovala umistenku do zamorske host-rodiny, kde stalo 45 minut od St.Louis, neverila vlastnim ocim. Indiana jsem sice jeste nepotkala (kdyz nepocitam toho namalovanyho ve znaku skoly), ale stejne je to hrozne zvlastni pocit byt ve stejných mistech jako Old Shatterhand jeste jako uplny zelenac, l kdyz to tu vypada jinak nez "kdysi". (Ale kone tu ma skoro kazdy.)

Pred par lety se na nase obrazovky dostal serial JAG. Pro ty, co ho neznaji, reknu jen ze je to serial o jednom pravnikovi a jedné pravnicce z amerického namornictva, kteri maji neuveritelne stesti na zajimave pripady a tim padem se ocitaji temer porad na ponorkach, letadlových lodich, vojenských zakladnach a podobne. A s timto serialem prislo l me odhodlani, ze bych si to chtela vyzkouset a marne jsem presvedcovala me rodice, at me nechaji prihlasiť na vojenskou stredni skolu. Nepovolili, za coz bych jim chtela z celeho srdce podekovat.

Ale ten sen prece jen nekde v hloubi zustal a prihlasil se v naprosto necekany okamzik a to kdyz jsem se prochazela po chodbe me americké high school a uvidela toho kluka v uniformě. A ze mu to sluselo. Ale to neni to podstatne. Jak jsem ho uvidela, muj sen byl zpatky. A tak jsem zacala patrat. Nejdriv jsem hezky sledovala ty decka co se prochazely po skole v uniformach, a tvarili se ze je to naprosto normalni, a snazila se precist, co ze to maji na rukavu za odznak. Podarilo se a ja zjistila, ze tam stojí U.S. Marine Corps Junior ROTC. Coz mi teda moc nepomohlo. Daleko vic jsem se dozvedela od sveho spulucestujiciho v autobuse, kdyz si to l on prisel s uniformou v naruci, a ja se odhodlala zeptat proc. A tak mi rekl ze to je jeden z predmetu, ze je to armadni predmet, ale ze nikdo nepredpoklada ze vsichni co ho absolvuji vstoupí do armady, a ze dostanou uniformu, kterou musi na konci roku vratit a ze to ma na skole docela dost lidi.

A tak kdyz jsem si menila nektere predmety, tak jsem se sveho poradce nenapadne zeptala, co ze to je za predmet a on mi zopakoval skoro to same, s tim ze hlavnim ucelem toho programu je naucit se neco o vudcovstvi a jestli ho chci, tak mi ho muze klidne s nejakym predmetem vymenit. A ja rekla jen ze ne, ze dekuji, ze se mi moje predmety libi takjak jsou. Jenze pres noc se mi to nejak rozlezelo v hlave, a druhy den jsem stala pred jeho kancelari, ze jsem si to rozmyslela a vymenila aerobic za onu silenou zkratku USMCJROTC.

Dalsi den rano jsem na mape skoly hledala, kam ze to mam vlastne jit a poradil mi az jeden z ucitelu, kdyz rekl, ze to je ve sklepe a schody jsou na konci protejsi chodby. A tak jsem se vydala do podzemi. Kdyz jsem vesla do tridy, tak jsem se malem zase otocila a sla zpatky. Tak skaredou tridu jsem jeste v zivote nevidela. Sedy zdi, az na dva plakaty uplne holy, zadny nabytek, jen lavice a silene spinava tabule. A sami kluci (no to nebylo zas tak hrozny :-). Tak jsem tam stala a snazila s najit nejakeho ucitele u ktereho bych se mohla prihlasit. A v tom prede mnou stal silene prisne vypadajici cernoch v maskacove uniforme a ja ze sebe vykoktala, ze jsem novy student. Prvni otazka byla odkud jsem. No jasne, muj prizvuk. Trochu jsem se lekla, ze kdyz jsem jen vymenny student, tak mi nedovoli mit tenhle predmet. Ale dalsi otazka byla jestli jsem si jista, ze chci byt v JROTC. Tak jsem odpovedela to, co jsem tady za dva tydny stihla z americke anglictiny pochytit, a to "Yea", coz je naprosto nespisovny vyraz pro "Yes", ktery tady pouziva naprosto kazdy. A on jen povytahl oboci a zopakoval "Yea", ale s prinejmensem deseti otazniky na konci a tonem "to nemylis vazne, ze ne?". Tak jsem premyslela, co se mu na me odpovedi nelibi a pak mi to docvaklo. "Yes, sir", zkusila jsem. To je o hodne lepsi, rekl, a dal mi prihlasku na vyplneni. A tak se ze me stala Cadet Schropferova. Marinacka. Teda spis Marinacke mladatko.

Dalsi hodinu jsem vyfasovala uniformu. Maskace - kalhoty, kabatek a cepici, zelene tric-ko a kratasy, pasek, kanady a na zaver cerne tluste vlnene podkolinka. A v tomhle jsem zacala jednou tydne chodit do skoly. Nikdo mi nic nevysvetlil, tak jsem na prvnich inspekcich ztracela body, kde to jen slo. A tak jsem postupne zjistila, ze nesmim myt nalakovane nehty, nausnice, vsechny vlasy musi byt nahore, nad limcem a nesmi byt videt zadna gumicka (coz je alespon s mymi vlasy nadlidsky ukol), prezka na pasku l boty se musi blyskat a podobne. Cely vecer jsem stravila odstrihavanim takovych tech malinkych nitek co trci ze svu.

Jednou tydne tedy mame inspekci a jednou tydne mame take P.T., neboli v podstate telocvik. To je nekdy legrace a nekdy pekna makacka. Cvicime porad venku, alespon zatim, nevim co budeme delat az bude snezit. Kazdou hodinu delame kliky, sedy-lehy, behame (coz jedine uprimne miluju, protoze mi to jde) a podobne silenosti. Posledni hodina byla asi nejdrsnější, co jsme tu zatim meli. Nejdriv jsme meli rozcvicku a pak to zacalo. Pritahnout se na hrazde kolikrat to jen jde a dvacetpet kliku, a potom vsichni dohromady dalsi kliky - s rukama na sobe, v rozpazeni a tesne pd rameny. Nemuzes? Smula, jedine co tim ziskas jsou dalsi kliky navic. Celou hodinu. Porad dokolečka. Tak zle mi po telocviku v zivote nebylo. Ale nekdy je to legrace. Treba kdyz jsme se ucili jak si prehodit pres rameno cloveka a odnest ho a jeste u toho bezet. Divila jsem se, ale ono to fakt jde. A jeste pridam dve serzantova oblíbená rcení: "Bolest je slabost opoustející tělo." a "Více potu v míru, méně krve ve válce." No nevím jestli to funguje.

Krome toho se taky normalne ucime z ucebnic. Vojenske hodnosti, poslušnost rozkazu od prezidenta az po nas, vlastenecke kecy, ktere z duše nesnasim. Hlavne pote co jsme probirali prava obcanu a dosli jsme na svobodu tisku, reci apod., a serzant chtel uvest CR jako priklad zeme kde to nefunguje, cimz si razem zkazil cele dobre mineni co jsem o nem mela. To mi tu fakt silene vadi ve vsech predmetech. Posluchat jak je Amerika jedinecna a bezchybna.

Na konci kazde hodiny zpivame marinackou hymnu a soutezime s vedlejsi tridou koho bude vic slyset.

A protoze mi tohle nestacilo, zacala jsem chodit na Drill Team. I kdyz to znamena vstat trikrat tydne v pet. Ucime se pochodovat v ruznych utvarech a taky ruzne pohyby s pus-kama. Kdo udela chybu, dela kliky. A nebo vsichni. Jeden za vsechny vsichni za jednoho. Takze si vetsinou беру takove obleceni, ve kterem se muzu valet po zemi.

Ale kdo vydrzi, dostane se na zajimava mista. Tak jsme pochodovali ve skolni parade a v pruvodu ke dni veteranu v St.Louis. To bylo zajimavy a dostali jsme se do televize. Videli jsme l kadety z Army, Navy a z Air Force a ja jen nestihala zavidet ty perfektni uniformy. Jenom my v maskacich.

Tak se mi plni sen. A libi se mi to. Vetsinou.

Malem bych zapomnela jeste na jeden moc dulezity sen. Sen, ktery zpusobil, ze se splnila spousta dalsich. Kdysi jsem mela sen, ze bych rada stravila rok na stredni skole v zahra-nici. A splnil se. Diky mym senzacnim rodicum. A proto, vsichni mi rodice, az tohle budete cist, chci vam touto cestou podekovat. Za vsechno!

Cadet Lenka Schropferova

Výroční povídání (2)

1. Kdy jsi se poprvé setkal(a) s oddílem a co ti z té doby nejvíc utkvělo v hlavě?

(Judy) Co když se semnou nebude chtít nikdo kamarádit, co když se mi tam nebude líbit, taky nic neumím a vůbec nevím co slovo skauting obnáší. Všechny tyto otázky a jiné další se mi hotní hlavou, když pomalu vstupuji do žluté budovy a mířím ke dveřím, kde by měla být eventuelně klubovna. Klepu na dveře a se slovy „Dobrý den“ vcházím dovnitř. Všichni mě ale kamarádsky pozdraví, jakoby jsme se znali už léta a nabídnou mi abych si taky zapojila do hry kterou právě hrají. Chovají se ke mně moc hezky a tak moje obavy, které jsem před tím měla zmizely v dobré náladě.

2. O co všechno tě oddíl připravil?

(Medvěd) Oddíl mně nevzal nic .

(Judy) O co mě oddíl připravil? I když je tato otázka taková záludná dokážu si na ni odpovědět, ale nezbavím se toho pocitu, že tím někomu ubližuji a tím myslím třeba vůdce,

kteří si pravidelně připravují velice krásný program na schůzky a výpravy, ale taky těm, kdo se jakkoli podílí na vedení oddílu. Z vlastních zkušeností co jsem setrou všech skautů a skau-tek můžu napsat, že mě oddíl asi nejvíc připravil o čas. Ne že bych ho nějak promrhala, ale vyplnila jsem ho chystáním her na schůzky, plné účasti na nenahraditelných výpravách a dlouhými hodinami, kdy jsem si své zážitky zapisovala do cancáku .

3. Co ti oddíl dal?

(Medvěd) Spoustu kamarádů...

(Judy) Říká se, že skauting je pro život - ti co jím opravdu naplno žijí poznají a přijmou tolik nových a krásných věcí, které by za normální pouliční život asi nikdo nepoznal. Přece je to krásný pocit, když jste neustále obklopeni kamarády, se kterými si užijete spoustu legrace a navzájem důvěřujete jeden druhému. Na ulici bych nikdy nepoznala, jaké to je protahovat lano karabinou a pomaly se spouštět dolů ze skály anebo sjíždět n a pálavě či raftu rozbouřenou řeku. Oddíl mi poskytuje nejen zábavu, ale taky i cenné zkušenosti, kterých si nesmírně vážím, ale taky se je snažím hodně uplatnit.

VÁLKA V IRÁKU

(RADEK)

Dlouho před tím, než samotná válka v Íráku začala, jsem si tvořil názor na tuto válku a nebyl si jistý svým postojem.

Věděl jsem, že v Íráku spí velké nebezpečí v podobě chemických zbraní, že život obyčejných lidí tam nemá velkou cenu a asi nezbyvá nic jiného, než tuto situaci řešit tak, jak jí řeší spojenecká vojska. Věděl jsem, že tato válka ponese spoustu bolesti a utrpení. A bylo jasné kdo hlavně ponese následky tohoto konfliktu. I přes to všechno jsem si říkal, že s tímto řešením více méně souhlasím. Svůj postoj mi ještě utvrzovalo takové to známé rčení, že účel světlí prostředky. Za účelem zabezpečení „světového míru“ je to prostě taková nutná daň. Byla to moje přirozená lidská reakce, že jsem tento způsob řešení podporoval. Co kdyby?

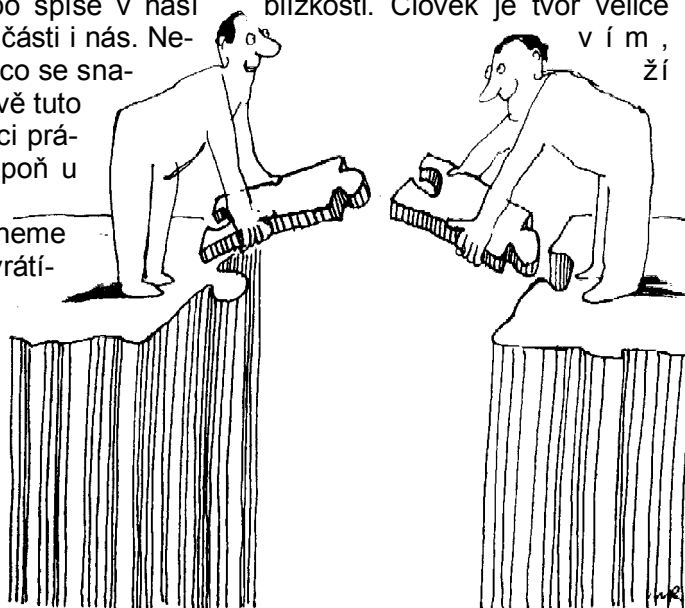
No jo. Ale potom se mi do mysli začala vkrádat výčitka. Výčitka ke všem lidem a k sobě samému. Prostě jsem začal hledat odpověď na otázku, jak je to vůbec možné, že se vůbec může něco takového ještě stát. V době, kdy člověk zaznamenal tolik úspěchů na poli medicíny, vědy a kdy by se zdálo, že pro lidi už život něco znamená. Jako kdyby byly zapomenuty všechny hrůzy a bolesti předchozích válek. Říkáme si jak nejsme dobří a přitom dopustíme něco takového. Najednou bylo těch otázek víc a čím víc jich bylo, tak tím víc můj předchozí souhlas kolísal.

Tak jsem si vzal do ruky Písmo svaté a začal si v něm číst. A potom mně napadla taková myšlenka. Většina lidí se zřekla Boha a šla si svoji vlastní cestou. Přestali jsme komunikovat jak s Bohem, tak mezi sebou. A zákonitě to muselo dopadnout tak, jak to dopadá. Někteří se začali Bohem ohánět, ospravedlňovat své činy, prohlašovat, že Bůh je na jejich straně a prosit ho o požehnání. Zapomínáme, že Hospodin je bůh míru a pokoje a nemá radši někoho víc než toho druhého. Miluje všechny lidi úplně stejně. A právě to, že jsme ho opustili má za důsledek všechnu bolest a všechno to utrpení.

S počátku se mi zdálo, že se mně tato válka moc netýká a jde tak nějak kolem. Ale opak je pravdou. To, co se jeví jako něco, co je daleko, může být za krátkou dobu hodně blízko. A zákonitě mi vyvstala otázka, co já můžu udělat pro to, aby k tomu nedošlo, nebo, abych tuto možnost minimalizoval. Možná vás napadne, jak jeden člověk může zabránit takovým věcem, jako je válka. Jak může ovlivnit něco, co se děje daleko ve světě. Taky jsem si položil tuto otázku a odpověď je až překvapivě jednoduchá.

Asi je jasné, že neovlivním nic co je daleko, a nebo je tato možnost velice malá, ale můžu ovlivnit věci, které se dějí v mé, nebo spíše v naší blízkosti. Člověk je tvor velice lhostejný a týká se to z větší či menší části i nás. Ne-
jak kdo přistupuje k této lhostejnosti a co se sna-
s ní udělat. Já ze své strany vidím právě tuto
neřest v tom, že je chyba v komunikaci prá-
vě s Bohem a tady bych si troufl, aspoň u
sebe začít. Můj názor je a ten ne-
chci nikomu nutit, že pokud nezačneme
hledat Boha a pokud se k němu nevrátí-
me, tak naše snažení bude mít je-
nom poloviční a nebo žádný účinek.
Měli bychom se ho učit vnímat a
tím i ostatní kolem nás. Respekto-
vat se na vzájem a hlavně komuni-
kovat mezi sebou.

Válka v Íráku je tedy v této chvíli pro mně velická prohra lidí a dívám se na ni už ně, jako na začátku.

Z NAŠICH AKCÍ

PARAGLIDING 8.BŘEZNA 2003

(Dazul)

O minulém víkendu si chtěly dvojkačky odzkoušet létání na padákovém kluzáku a tak jsem s nimi byl v Ratiboři v Hološíně na kopci. Starší členové ŠESTKY byli pozváni také - jednalo se o hurá akci, která nebyla v oddílovém plánu. Přišli se podívat Miris a Judy, ale ti se nepokoušeli vznést. Dvojkačkám se akce patrně líbila a tak se na další víkend Hankus a spol domluvili, že by si to chtěly odzkoušet taky. Opět jsem to na oddílové radě nabídl i pro naše lidi a zareagoval Chytrý.

Tak jsme sobotní dopoledne zkoušeli na třech místech (Hološín, Chladná a U březí) poskakovat po louce s cílem vzlétnout. Před tím pochopitelně následovalo nezbytné minimum teorie a bezpečnosti. Pro většinu zúčastněných se nejednalo o let v pravém slova smyslu, protože jsem ve spolupráci s Hadžimem (OS z chlapecké Dvojky) používal vodítko - lano na kterém byl letec přivázán a korigován, aby nám neulétl moc vysoko. Nicméně ta minuta až dvě plachtění a zkoušení ovládání padáku určitě stála za to. Na Chladné byly tak příznivé povětrnostní podmínky, že jsem povolil na vodítku vzlétnout i Pájovi,

který se tak stal čtvrtým a nejmladším Šnekem ve vzduchu. Právý let bez vodítka si pak nakonec odzkoušel Chytrý, kterému se podařil hezký přelet stromu a cesty. Trochu mu mohla konkurovat pouze Pipi od Dvojkařek, která vzlétla také, ale přelétnout cestu se ji nepodařilo.

Určitě jsem přístupný tomu, aby si let odzkoušeli i ostatní zájemci z našeho oddílu, kteří o to projeví vážný zájem. Připomínám, že se nejedná o let v pravém slova smyslu, ale pouze o pár desítek sekund ve vzduchu, že to obnáší poměrně hodně běhání a neúspěšných pokusů. Nevýhodou toho všeho je, že to nejde dost dobře naplánovat, protože tento sport je závislý na daných povětrnostních podmínkách (pro naše účely potřebujeme stálý SV až SZ vítr s rychlostí maximálně 2 m/s.

LANOVÉ CENTRUM PROUD

ODDÍLOVÁ VÝPRAVA 15.3.2003

PIŠKOT

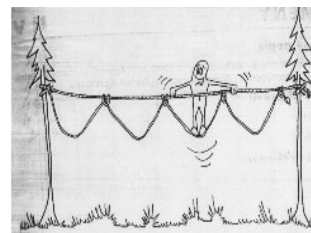
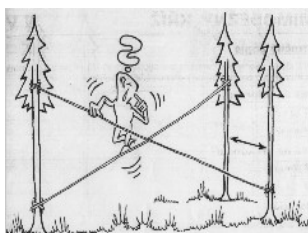
Ráno jsme měli jet autobusem v 7:00 hod. na Vsetín, potom vlakem až do Olomouce, ale my světlušky a vlčáci jsme jeli autem o půl deváté s Dazulem a Irčou. Cesta nám utíkala rychle, protože jsme si zpívali. Do Olomouce jsme dojeli kolem půl jedenácté. Podívali jsme se do města a do McDonaldu. Dali jsme si hranolky, colu, hamburger nebo happy meal. Čas rychle ubíhal a my museli jít zpět do lanového centra. Po chvíli se dopatáral zbytek oddílu. Lanové centrum jsme měli zapláceno až od 12:00 hod., tak jsme chvíli počkali, než ostatní zmizeli. První jsme se rozdělili na půl do dvou skupin, pak jsme si zahráli hru s gumovým kuřetem pro psy, dále následoval útek z potápějící se lodi. Nakonec jsme se oblékli do sedáků a vyzkoušeli trenažer.

Vyzkoušeli jsme si vždy překážku ve výšce 1-2m, teprve potom jsme mohli lézt nahoru. Překážky byly takové: Tramvaj, Krocení koně, obloučky, dřeva, most i další. Machři Dazul, Zub a Fanta zkoušeli hrazdu. Měli štěstí – všem se to povedlo. Na závěr nám postavili něco jako volný pád. Celý den nás doprovázeli dva chlapi - Pepa a Vlado. Vlado nás přivázel k lanu a pak nás pustil. Zub se tak rozhoupal, že málem narazil do toho slůpa, z kterého skákal. Ostatní se rychle museli sbalit, aby je stihl Dazul odvést po skupinkách na nádraží. Počkali jsme, až se Dazul vrátí, a potom frrr domů. Tato výprava se mi moc líbila. Doufám, že tam ještě někdy pojedeme.

KECKA

Bylo to supr ten kdo tam nejel tak propásl velký zážitek !!!!! Jelo sa vlakem a taky šalinů. Kúsek sa šlo pěšky. Zdálky to bylo malé, ale když jste byli nahoře byla to bomba!!! Nejprv sa hrála hra s kuřetem na rozcvičenou pak jsme se museli přehoupnout na laně a ještě přejít kládu poslepu. Když už jsme se rozcvičili oblékli jsme si sedáky dostali karabiny a šli zkoušet ba umělou, ale malou stěnu. Pak už nás pustli na velké lana. Jeden byl na hoře uvázaný a dva dole kteří ho jistili. Jištění bylo podobné kladce. Ložili jsme dlouho a stálo to zato pak se jelo dom vlakem a pak autem.

První Lanové centrum ve střední a východní Evropě. Toto jedinečné a komplexní zařízení je koncipováno především jako centrum osobnostně sociálního rozvoje. Lanové aktivity jsou jedním z prostředků zážitkové pedagogiky, pedagogiky usilující o výchovu a vzdělávání pro život.

Lanové centrum je metaforou učení. Jeho smyslem je umožnit člověku poznat sám sebe, své schopnosti a vlohy, hranice a limity. Umožňuje aktivně řešit vzniklé situace, poznat kouzlo vzájemné mezilidské spolupráce v procesu tvorby či řešení.

Cílem Lanového centra je podporovat účastníky v takových modelech chování a jednání, ve kterých vstupují do činností vyžadující překonání jisté dávky subjektivního strachu a přitom mohou "zkoušet" věci o kterých si mysleli, že nikdy nedokáží. Účastníkům tak pomáhá zvyšovat jejich sebedůvěru, sebepojetí a sebevědomí. Pocit naplnění a sebe-realizace, celková emoční bilance vytváří velmi silný pozitivní podtext celého procesu učení v Lanovém centru PROUD, jenž zpětně pozitivně ovlivňuje každodenní život účastníků programu.

Lanové centrum PROUD bylo vybudováno v Olomouci na ploše 3 500 m², je prvním svého druhu v České republice - dokonce v celé střední a východní Evropě. Jeho základ tvoří systémy neobvyklých lanových překážek umístěných ve výšce cca 8 m nad zemí. Celý areál je základnou pro organizaci programů s nejrůznějším zaměřením.

Nízké lanové aktivity jsou charakterizovány spíše jako skupinové než individuální aktivity s absencí jistících prostředků. Většina z těchto nízkých překážek je pro jednotlivce velice náročná. Spoluprací celé skupiny při poskytování záchrany dosahujeme přístupnosti překážek jednotlivcům a zároveň docílíme vyšší skupinové zodpovědnosti, než při jištění horolezeckým způsobem. Nízké lanové překážky se budují v malé výšce nad zemí (0,3m - 1,5m). Používají se buď samostatně, nebo jako součást metodické řady, kdy slouží jako průprava pro vysoké lanové aktivity. Účastníci se zábavnou formou seznamují s technikou překonávání překážek, a zároveň postupně zvyšují sebedůvěru a obratnost, které jsou důležitými složkami při zdolávání podobných překážek - ale o osm metrů výše.

Vysoké lanové aktivity v naší terminologii znamenají, že účastníci na překážkách musí být jisti jedním z horolezeckých způsobů z důvodu své bezpečnosti. Vysoké lanové aktivity si účastníci nejvíce pamatují díky dramatickým zážitkům, plným obav a pocitů napětí. Díky výšce účastníci subjektivně vnímají vysoké riziko. Vystupují tak ze své zóny komfortu (tj. ocitají se v situaci, která pro ně není běžná) a dostávají se do stavu nerovnováhy. Takový stav je výzvou pro adaptační mechanismy lidského organismu, které se snaží o dosažení nového stavu rovnováhy. Dosažení tohoto stavu rovnováhy představuje změnu, jejímž následkem je osobnostní růst a učení. Adaptace na novou situaci se v tomto kontextu stává učení. Tato sekce je složena z osmi základních překážek, které se dají různě kombinovat a obměňovat a tak flexibilně reagovat na potřeby konkrétní skupiny. Je možné upřednostnit odvahu, soutěživost, koordinaci nebo kooperaci.

Iniciativní hra je založena na úkolech, které by mohla skupina při správném postupu vyřešit. Klíčovým pojmem v těchto hrách je slovo výzva. Když ji skupina přijme, pak se snaží problém vyřešit využitím tělesných i duševních schopností všech svých členů. Aby účastníci mohli uspět, musí užívat pro ně nové, neznámé a možná nepohodlné modely chování. Hlavní přínos iniciativních programů vidíme v překročení hranic každodennosti, v zdokonalování poznávacích funkcí a tvořivostních procesů, osobnostním růstu, zdokonalování v oblasti sociálních dovedností, odhodlání brát na sebe odpovědnost, prožitek z týmové práce a komunikace, pohybové aktivitě.

OSLAVA 6. VÝROČÍ ODDÍLU

Historicky první oslavu výročí oddílu jsme pojali správně „masťácky“ - slavili jsme v kulturáku při kofele a chlebičkách. I hosté přišli - udělali nám velkou radost. Trochu se vzpomínalo, zpívalo a hlavně se promítaly na velkém plátně oddílové filmy.

ZDOBENÍ DORTU NA VÝROČÍ!!! 20.3.2003

(Kecka)

Dnes jsme pekly první náš družinový dort! Je nádherný!!!
Cérky přišly ve tři hodiny. Já jsem už začala péct:rozdělala jsem vajíčka a za chvíli přišly cévky. Myslela jsem, že přijdou jen dvě a ono nás tam bylo náraz sedum. Když už se upekla všechny tři patra, muselo se počkat až schládnou -

ale všechny jsme byly netrpělivé. Bára jako jediná si troufla je rozřezat na půl - udělala to výborně, natož sa všechny nato vrhly a m a z a l y tam marmeládu a

pomazánku - sladkou - a barevnou. Pak přišly ty nejnádhernější chvíle:dort jsem pomazala zelenou pokrývkou a poléla čokoládou a ta se krásně roztekla-no šak uvidíte!!!

Pak Méďa naplckala číslo šest a Kača posadila Žabu do jejího bříška - no nádhera !!

Pak jsem dostala nápad, že slepíme piškoty a polejeme čokoládou - nádhera. No já byt vama těžte sa! Sem tam se umylo pojedlo a taky jsme se dívali na vytouženou Seč. Dort jsme upekly zhruba za tři hodiny.

ŽABÍ DRUŽINOVKY

KECKA

Družinovka 19.3.2003

Dnes bylo nejhlavnější dodělat ligu, protože dnes byl poslední den. Nejprv jsme šli chytat tzv. chytání vajec-nebudu vysvětlovat je to moc těžké, ale řeknu vám že jsme od tej antuky kde jsme to házeli byli jak rezavá prasátka. Pak se dělaly hvězdy, které nám šly. Doblouvali jsme se na pečení dortu a co bylo na radě a jedli jsme dinosauří vajíčka.

Družinovka 26.3.2003

Na družinovku dorazili všichni kromě Kače všeci. Vzali jsme cely a šli na oddílové místo. Nejprve jsme se zkusili postavit stan. Pak si Fialka a Violka plnily do stezky stavbu stanu zatímco Méďa, Bára a Verča rozdělávaly oheň, všechny to zvládly výborně. Pak Violka a Verča praporkovaly morseovku, Méďa a Bára orientovaly mapu a já s Fialkou jsem plnila stezku. A ještě jsme se učily krinolínu.

(BRAZILSKÁ PÍSEŇ)

Jenom Bůh může dát víru,
Ale Ty o ní můžeš dát svědectví.
Jenom Bůh může dát naději,
Ale Ty můžeš vlít důvěru svým bratrům.

Jenom Bůh může dát lásku,
Ale Ty můžeš naučit milovat.
Jenom Bůh může dát sílu,
Ale Vymůže být oporou.

Jenom Bůh je světlo,
Ale Ty ho můžeš zapálit v lidských očích.
Jenom Bůh může udělat to,co se zdá být nemožné,
Ale Ty můžeš udělat to, co je možné.

Jenom Bůh sám sobě stačí,
ale raději spoléhá na
TEBE.

ROVERSKÁ VIGILIE

Duben 2003

- 4. dubna Oddílovka - PAŠERÁCI (Zub)
- 11. dubna Ekohra - Vsetín (2. dívčí.)
- 12. dubna Svojsíkův závod. stř. kolo (Fido)
- 19. dubna Oddílový pátek (Anita)
- 18.-21.04. Planina (VRRV)
- 25. dubna Den Země - Vsetín (3.CH)
- 26.-27.04 Ivančena

Květen 2003

- 1. května Šutr. – vybíjená. (3.CH)
- 2. května Oddílovka (Miris)
- 3. května ObRok (Anita)
- 8. května Brigáda na Dynčáku (3CH)
- 10. května SZ – okresní kolo (3.CH.)
- 16. května Oddílový pátek (Zub.)
- 17.-18.05. Kolem nekolem (Bára.)
- 17.-18.05. Excalibr (3.CH.)
- 24. května Den pro postižené děti (Anita.)
- 30. května Rodičák (Radek.)
- 31.05-1.06 Bystřička. (RS-WAKPALAN.)

KECKA

Někteří jeli na Bařinku už večer. Ostatní jeli ráno vlakem. Na Vsetíně jsme viděli že nás pojede docela dost. Ve vlaku se Trojkaři pokoušeli o zpěv, aby si zkrátili dlouhou cestu. Hned v Karlovicích nás čekala lřča a pak hned nás vezla na Bařinku. Vůbec jsem netušila, že na Bařině bude sníh a led. Po malé cestičce, která vedla na Bařinku byl samý led –nedalo se po něm vůbec jít. Nahoře nás čekal keltský dřevěný kříž-byl nádherný. Hned za chvíli přišli ostatní oddíly. Na začátku se každému oddílu dal dlouhý krepák, který se pak namotával na stožár. Pak si měl každý oddíl přichystat nějakou hru. A pak už to šlo ráz na ráz: někdo se šel boxovat s tyčí proti Ivošovi anebo proti zákeřnému Spídyemu. Nebo se u Kači střílet šíškou do vojenské helmy, nebo soutěžit o nejdelší hod kamenem či kládou nebo se vyprostit z Keltského vězení... Na oběd jsme měli uvařenou kyselicu. Po obědě byla velká hra o Odínův poklad - aspoň myslím, že se tak jmenovala. Po hře jsme se pomalu začali sbírat a jeli dom. Jen někteří starší jedinci tam zůstali na noc.

CAMPOREE 29.3.

ARCHIV ŠESTÁKU MŮŽEŠ NAJÍT NA ODDÍLOVÝCH INTERNETOVÝCH STRÁNKÁCH [HTTP://SESTKA.SKAUTI.CZ](http://sestka.skauti.cz)

tento výtisk je určen pro:

podpis rodičů: